

Sygn. akt IV CSK 418/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta G.
przy uczestnictwie A. A., M. A. i Gminy Miasta G.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 stycznia 2015 r.,
na skutek dwóch skarg kasacyjnych - wnioskodawcy
i uczestnika postępowania Gminy Miasta G.
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 16 października 2013 r., sygn. akt III Ca [...],

**odmawia przyjęcia do rozpoznania obu skarg kasacyjnych;
zasądza na rzecz uczestników A. i M. A. od Skarbu Państwa
reprezentowanego przez Prezydenta Miasta G. i od Gminy Miasta
G. po 3.600 zł od każdego z nich kosztów zastępstwa prawnego w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarb Państwa reprezentowany przez Prezydenta Miasta G. wniósł o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości położonej w G. przy ul. [...] o pow. 286 m²., dla której urządzona jest księga wieczysta KW [...]. Postanowieniem z dnia 7 marca 2013 r. Sąd Rejonowy w G. oddalił wniosek, a wniesiona od tego orzeczenia apelacja wnioskodawcy została oddalona postanowieniem Sądu Okręgowego w G. z dnia 16 października 2013 r.

Postanowienie Sądu Okręgowego zaskarżone zostało skargami kasacyjnymi przez wnioskodawcę oraz przez uczestnika Gminę Miasta G.

Wnioskodawca wskazał, że przyczynami uzasadniającymi przyjęcie jego skargi do rozpoznania są: występowanie w sprawie zagadnienia prawnego polegającego na konieczności rozstrzygnięcia charakteru posiadania nieruchomości przez Skarb Państwa, przy równoczesnym wydawaniu decyzji podatkowych wobec właścicieli tej nieruchomości wpisanych do księgi wieczystej i egzekwowaniu tych należności, potrzeba pogłębionej wykładni art. 339 k.c. oraz oczywista zasadność skargi.

Odnosząc się do tych przyczyn trzeba podkreślić, że wnioskodawca eksponuje tylko fakt uiszczania przez prawowitych właścicieli podatku od nieruchomości, która była naprzemiennie w posiadaniu jego i Gminy G. Pomija zaś ustalenia Sądu, z których wynika, że władze administracyjne zawiadamiały właścicieli o przystąpieniu do opracowywania planu zagospodarowania przestrzennego terenu oraz to, że zarówno pierwotni, jak i obecni jej właściciele czynili starania o odzyskanie tej działki, ale starania te były skutecznie blokowane przez kolejne władze, których agendy miały ją w posiadaniu. Dopiero łączna ocena przez Sąd Okręgowy tych okoliczności doprowadziła go do wniosku, że wnioskodawca nie był posiadaczem samoistnym. Podjęta w skardze kasacyjnej wnioskodawcy próba wydzielenia problemu opłacania podatków jako jedynej podstawy utrzymywania się przez właścicieli w posiadaniu samoistnym działki i honorowania tego posiadania przez władze administracyjne jest więc na tle stanu faktycznego sprawy nieuprawniona i nie może uzasadniać przyjęcia skargi do rozpoznania. Nie ma też potrzeby ponownego wypowiedzania się przez Sąd

Najwyższy w kwestii wykładni art. 339 k.c. Z uzasadnienia Sądu Okręgowego wynika bowiem, że podzielił on w tej kwestii stanowisko Sądu Rejonowego, a ten Sąd uzasadnił dlaczego należało przyjąć, że uczestnicy A. zdolali obalić domniemanie prawne wynikające z tego przepisu. Wreszcie wnioskodawca nie uzasadnił swojego twierdzenia o oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej. W rezultacie brak jest przesłanek do przyjęcia jej do rozpoznania.

Podobnie jest ze skargą Gminy Miasta G.. We wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania skarżąca przedstawia również relacje władzy publicznej z właścicielami nieruchomości (wydawanie decyzji podatkowych, czy zawiadamianie ich o przystąpieniu do sporządzania planu zagospodarowania przestrzennego terenu, na którym położona jest sporna nieruchomość). Twierdzi jednak, że w sytuacji, kiedy ta nieruchomość była zagospodarowywana przez podmioty prawa publicznego, to tym samym one były w jej posiadaniu w złej wierze, a przynajmniej powinien się co do tego wypowiedzieć Sąd Najwyższy. Wniosku tego nie można podzielić z powodów wyłożonych przy omawianiu skargi wnioskodawcy, gdyż argumentacja tym zakresie ma odpowiednie zastosowanie do skargi Gminy.

Gmina powołuje się także na oczywistą zasadność skargi, jako przyczynę mającą usprawiedliwiać przyjęcie jej do rozpoznania. W tym zakresie odwołuje się jednak tylko do fragmentu uzasadnienia Sądu, pomija zaś jego podstawowe w tej mierze stwierdzenie o podtrzymaniu stanowiska Sądu Rejonowego, który przyjął, że swoją aktywnością dotyczącą nieruchomości uczestnicy A. obalili domniemanie posiadania samoistnego, o którym mowa w art. 339 k.c.

Z podanych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.